

בדירה של גד יפו

תמצאי באמת הכל:

- בית מגורים בן 12 קומות, בצומת רח' יהודה הימית ורח' יפת ביפו
- דירות מרווחות בנות 3 ו-4 חדרים
- מרפסות רחבות ידיים
- 3 כוונני אויר לכל דירה
- שטח מיוחד לחנייה, 2 מעליות משוכללות עד לקומת החנייה
- מגדל בטחון, מקלטים תת-קרקעיים
- אספקת גז ואוקולט אשפה מרכזיים
- מרכז חנויות ליד הבית לנוחיות הדיירים.
- המחיר: החל מ-30,000 ל"י ועוד 10,000 ל"י משכנתא



חברה לבנין בע"מ

הביצוע: אחים גולדשטיין

משרדים:

תל-אביב, סמטת בית השואבה 16 (פנת אלנבי 98)
 טל. 622901/2
 רמת-גן, רח' ביאליק 45, טל. 729178/9
 ירושלים, רחוב שלומציון המלכה 4, טל. 27775

מועדון הים התיכון - אנזיב



התחלת העונה במועדון ב-9.65
 הרשמת החברים החל ב-14.65

במועדון הים התיכון

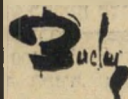
רחוב כ"ט בנובמבר מס' 15 תל-אביב, טלפון 444554
 בימים ב', ג', ד' וה' בין השעות 6-4 אחה"צ.
 מועמדים חדשים לחברות במועדון הים התיכון, יתקבלו בהמלצת חבר במועדון.

חדשן

זיק ברל



- אמסטרדם
- הביישנים
- גני הקזינו
- ולהיטים נוספים



מתקליטי "7 ארץ נגן"

חדשן

אנריקו מסיאס



- מקומן בשמש
- נערות ארז
- ולהיטים נוספים



"7 ארץ נגן מתקליטי"

במדיונה

ערכים נצחיים

יחד, אינה מייצגת אותנו כראוי, עלינו לקחת את העניינים בידיים, להתארגן על מנת לשמור על האינטרסים שלנו. הוא חיכה בסבלנות להופעת העלון, קיווה ברוב תמימותו למצוא בו את מאמרו. אך הוא התאכזב, המאמר לא הודפס.

בן-חוריו לא אמר גואש, מסר את המאמר לשיכפול, הפיץ אותו בין חבריו לעבודה. בצד כמה עלבונות, זכה גם לתגובות אוהרות.

עורכי עלון תימנע לא יכלו לעבור לסדר היום מבלי להגיב על מאמרו של בן-חוריו, פירסמו בין השאר, מאמר שזור השמצות אישיות: "הוקן והתכונות האישיות (של בן-חוריו) הם מקריים בלבד, אך יש להניח שבכל הנוגע להגיון במעשיו - יש קירבה בין השניים". הקשר בין הופעתו המרושלת של בן-חוריו ובין דעותיו יוצאות הדופן, עליו ניסה לרמוז המאמר, היה ברור לכל קורא.

סלע איתן. אבל הבוסים לא הסתפקו במאמרי השמצה, נקטו בצעד דראסטי יותר, השעו את בן-חוריו מעבודתו. הם טענו כי הוא הפר, על-ידי פירסום המאמר, את אחד הסעיפים בחוזה העבודה.

בן-חוריו לא שקט על שמריו, הקים שער-רוחיה, ומצא תומכים בין חבריו לעבודה. ועד העובדים נאלץ להעביר את העניין לטיפולו של דב סלע, מזכיר מועצת פועלי אילת.

סלע הוזמן את בן-חוריו לבירוור. אתה עשית דין לעצמך, לקפת, על-ידי פירסום מאמרך את הצינורות המקובלים, הטיוט בפניו.

בן-חוריו הופתע למשמע הטענה, הביא עדים שסיפרו כי מסר את המאמר לפירסום בעלון תימנע, ורק אחרי שנדחה, שיכפל אותו על דעת עצמו ועל חשבונו, הפיץ אותו בין העובדים.

אבל סלע נשאר איתן כסלע, דחה את טענותיו של בן-חוריו. אחרי שעורכי העלון סירבו לפרסם את מאמרו, מדוע לא פנית אלי? שאל. לא רציתי לפנות לשום גורם מחוץ למפעל, הסביר בן-חוריו. אבל



בורה בן-חוריו
 זרן מיקרי

גם טענה זו לא סיפקה את המזכיר. בקרוב אוציא את המסכנות שלי, פסק, ולבן-חורין לא היה ספק למה הוא התכוון.

בינתיים עורך כורה הנחשת המזוקן שביטת שבת מול הכניסה למפעל, תובע את החזרתו המיידית לעבודה, ללא שום תנאים.

כי הפעם החליט בן-חורין ללכת עד הסוף. הוא רוצה, כנראה, להוכיח לבוסים כי גם פועלים שחורים יכולים לחשוב, להתייחס, להציע הצעות, להתארגן, ואפילו להעיד עיף כמה עסקנים מכסאותיהם, אם יש צורך בכך.

פשעים

גונב מחברו פטור

"אוי איזה שקרנים הם השוטרים האלה, גאנח פייסל (מ"מיק" סבאדי, 32, איזה מין חוקים יש במדינה המחורבנת הזאת, הוא גופף בידיו מול שופט השלום התל-

המטא-המתן בין חרות והליברלים נמשך בעצלתיים. אמנם כבר הוסכם על חלוקת הכסאות בכנסת, בין המפלגות, אך גורם מסתורי עיכב את הדיונים, אף שתוצאותיהם בטוחות מראש. בינתיים עסקו הצדדים בחיכוך על המצע - אף שאיש לא חשב כי יש ערך מעשי רב לניסוחו.

כאשר הביא ח"כ הליברלים פרופסור הנס קלינגהופר טיוטא משלו, שלפו אנשי חרות מן המגירה מצע שהכינו לפני כעשר שנים, בעת נסיון קודם של הידברות בין חרות והציונים הכלליים. הם הציעו אותו מחדש, ללא תיקונים.

כבר הסעיף הראשון גרם לחיכוך חריף. הציעה חרות: "זכותו של העם היהודי על ארץ-ישראל בגבולותיה ההיסטוריים אינה ניתנת לעירעור".

לליברלים לא היה כל חשק להופיע תחת דגל שתי-גדוּת-ליירדן. כי הדבר היה מוכיח לכל כי הם נבלעו על-ידי חרות.

מין, לא לאום. גם סעיפים אחרים גרמו לחיכוך.

כך הציעו אנשי חרות סעיף דתי: "השרשת הערכים הנצחיים של הדת היהודית בחיי המדינה". זוהי חזרה על סעיף רבי-יוניסטי נוסף, שבא להצדיק הצבעה למען הכפייה הדתית, מבלי להגיד זאת בפירוש.

הליברלים הציעו להחליף את המלים "הדת היהודית" במלים "המסורת היהודית". מורה יותר היתה הצעת חרות לחוקק חוקה שתבטיח שוויון לכל האזרחים. "בלי הבדל דת, עדה, לשון ומין". שאלו הליברלים: מדוע אין הסעיף מבטיח שוויון גם בלי הבדל לאום?

השיב נציג חרות בתמימות: אין בישראל לאומים. גם הערבים הם ישראלים.

טענה זו לא נתקבלה על-ידי הליברלים, שהוכיחו כי אפילו מגילת-העצמאות של המדינה מבטיחה שוויון ללא הבדל לאום.

הקרב על המקום. בינתיים נטשו בשני המחנות קרב על המקומות ברשימה. עורך-הדין שמואל תמיר, שבינתיים מובטח לו, במיקרה הטוב ביותר, רק המקום ה-23 ברשימה, מבקש להקדים את עצמו למקום חשוב יותר. שיטתו: נסיון להופיע כנציג של "כח שלישי" שיצדיק מיקום מוקדם יותר. מועמד אסשרי לכוח כזה: חלק ממורדי המושבים.

תמנע

מצח נחושה

לפועלי מפעל הנחושת בתמנע אסור להפעיל את הראש. ובחודאי שלא להתמרמר או להעלות תביעות. כך, לפחות, סבורים כמה מן הבוסים המקומיים העומדים בראש ועד העובדים.

הפועלים צריכים לעבוד. את השאר מוטב שישאירו לאנשי המינהל ולעסקנים. הם כבר יחליטו מה טוב לפועלים.

הבוסים, אומנם, שכחו מזמן את הימים שהם עצמם עשו את העבודה השחורה, אם בכלל. על כך בוערה בהם חמתם בכל פעם שהם נתקלים בפועל שחור המעז להביע דעה שאינה קשורה באופן ישיר בענייני עבודה. ואריה ("פרקש") בן-חורין, 30, הוא אחד מאלה.

מאמר משוכפל. שיטות העבודה של ועד עובדי תימנע לא מצאו חן בעיני בן-חורין, שלא הסתיר מחבריו לעבודה את אי-שביעות רצונו. מה אתה מציע לעשות? שאלו החברים, ספק בלעג, ספק ברצינות.

בן-חורין לא רצה להישאר חייב, כתב מאמר בשם "איך לנהל את ועד העובדים", מסר אותו לעורכי עלון תימנע, קיווה כי בכך פרע את חובו לאותם חברים ששאלו מה היה עושה אילו נבחר לחצר.

מאמרו של בן-חורין לא הכיל שום גילויים מרעישים, העלה רק כמה תביעות. בין השאר:

- לפרסם מעל לוחות המודעות את חוזה העבודה הקולקטיבי, על מנת שכל פועל בתימנע ידע מהן חובותיו וזכויותיו.
- לכנס את ועד העובדים לעיתים מזו-מנות, לישיבות פומביות בפני כל העובדים.
- להקים אירגונים מקצועיים, מעין וע' די-פועלה, שתפקידם לייצג את העובדים בפני ההנהלה.

קבע בן-חורין בדברי הסיכום: אם ההסתדרות, שהיא המעביד ונציגת הפועלים גם